

Vlad Mixich is een succesvolle journalist van HotNews.ro en correspondent voor Deutsche Welle. Door zijn scherpe analyse van de Roemeense maatschappij en nog scherpere kritiek op de vele gezichten van corruptie wordt Mixich één van de meest geloofwaardige stemmen binnen de geschreven pers. In het artikel 'Handboeien volstaan niet meer. De restauratie begint' schildert Vlad Mixich op een vurige en kritische manier de worsteling van de Roemeense justitie met de corruptie en het engagement van de doorsnee Roemeen voor de vooruitgang van de samenleving: de burgerinitiatieven nemen toe.

Handboeien volstaan niet meer. De restauratie begint.

De herhaalde redding van Dan ũ ova door zijn collega's senatoren heeft, los van de politieke discussies hierrond, een belangrijke betekenis: voor de tweede keer op korte tijd gaat de senaat regelrecht in tegen het rechtssysteem en bevordert een van zijn leden tot super-burger. Dan ũ ova staat boven het gewone volk. Hij heeft vandaag rechten waarvan wij zelfs niet kunnen dromen. Bovendien hebben alle politieke verklaringen van Victor Ponta eenzelfde boodschap: gedaan met de revolutie binnen justitie, de restauratie begint.

Ik weet niet hoeveel mensen zich dit realiseren, maar het voorbije jaar maakten de Roemenen een revolutie mee. Maar om te kunnen vooruitgaan, moet deze revolutie opnieuw uitgevonden worden. Handboeien volstaan niet meer.

De manipulaties die PSD (Socialistisch-Democratische Partij) en Victor Ponta (eerste minister, voorzitter PSD) doorvoeren, zijn zo primitief dat hun handelwijze met één zin ontmanteld kan worden. Indien de senaat de arrestatie van Dan ũ ova (senator PSD) zou hebben aanvaard, dan had deze voor de rechter moeten verschijnen die hem al dan niet in voorlopige hechtenis zou hebben geplaatst. De zin van de stemming in de senaat bestaat er niet in om de beslissing van een rechter te vervangen, maar om het doorsturen naar de rechtbank van een senator die een politieke verklaring doet, tegen te houden. Dan ũ ova wordt echter niet beschuldigd van een politieke verklaring, maar van diefstal van openbare financiën. De zaken zijn meer dan duidelijk.

De sterke solidariteit onder de PSD-senatoren die ervoor kozen om hun collega tot super-burger te benoemen, is onbegrijpelijk. Laten we ons een dialoog van het televisiekanaal Digi 24 in herinnering roepen, waarin de moderator Sova vroeg wat hij kan doen voor de kiezers, behalve dan wat op televisie te komen ratelen.

- ũ ova antwoordt: "Die mensen hebben problemen. Ze hebben geen grond om te cultiveren,

er zijn problemen met de landbouw, ze hebben problemen met de tanden. Ze hebben geen tandarts, geen ziekenwagen, ze hebben slechte ogen, ze gaan vlug sterven.”

- De moderator vraagt: “En kunt u, als parlementair, dit veranderen?”
- Dan $\square$ ova antwoordt: “Als parlementariër kan ik niets veranderen, maar als lid van de regering wel.”
- De moderator dringt aan: “En ziet u zichzelf met een andere bevoegdheid in een toekomstige regering?”
- Dan $\square$ ova antwoordt: “Ik ben een trouwe soldaat van de Partij. De Partij beslist.”

Met deze repliek heeft super-burger $\square$ ova de hele situatie geschetst. De voorwaarden om op een bevoorrechte positie te komen zijn dus niet intelligentie, noch competentie, noch het werk of de eerlijkheid. Je moet gewoon een ‘trouwe soldaat van de Partij’ zijn. Dat volstaat. Beeld je je maar niet in dat de senatoren die super-burger $\square$ ova hebben gered, zijn onschuld in vraag stellen. Geen sprake van. Achter gesloten deuren is de kritiek van de partijsoldaten op justitie niet dat deze onschuldige mensen zou aanhouden. Bovendien werden immers 90% van de door de DNA (Nationale Directie Anticorruptie) geopende dossiers afgesloten met veroordelingen.

Het probleem van de partijsoldaten is dat ze de voorbije jaren door hun onvoorwaardelijke toewijding aan de Partij, minstens één keer hebben moeten stelen en de wet overtreden. De meerderheid van deze ‘trouwe soldaten’ hebben lijken in hun kasten die wel eens het voorwerp van een aanhoudingbevel zouden kunnen uitmaken. Hun gesprekken gaan dus niet over onschuld, maar over de volgorde waarin ze beschuldigd worden. “Waarom word ik eerst gearresteerd als een andere ook gestolen heeft?” worstelen ze met mekaar. Dit is de reden waarom men van langsom meer over het ‘uur zero’ spreekt, een gesprek dat de grenzen van partijen overschrijdt : vanaf vandaag 1 juni 2015, gaat wie steelt en betrapt wordt, naar de gevangenis. Maar de diefstallen van voor 1 juni worden vergeten. Dit is vandaag de droom van de super-burgers van het Roemeens parlement.

Er bestaan drie soorten parlementariërs: de bazen-poppenspelers van de partijen, de mensen met een bepaald lokaal aanzien en met een evenredig ego, die de partijen gebruiken om nog een plaats in het parlement te bemachtigen (dokters, leraren, voormalige sportlui, enzovoort) en tenslotte de doorsneesoldaten. Dan $\square$ ova begon zijn politieke carrière bij de laatste categorie. Zijn antecedenten zijn rampzalig: hij loog in officiële documenten wat betreft zijn studies, hij ontkende het bestaan van de holocaust, belasterde diverse Roemeense en buitenlandse journalisten zonder enig bewijs en werkte de beschuldigingen van corruptie en omkoperij aan zijn adres tegen. Zijn enige kwaliteit is dat hij zijn partij met trouw heeft gediend en daarvoor stemarrangementen in het parlement kon ondernemen, dit terwijl zijn kiezers uit Oltenië ‘oogproblemen’ hebben.

Zoals altijd in de geschiedenis, volgt na een revolutie een restauratie. Vijfentwintig jaar na de Revolutie van 1989 kent Roemenië een nieuwe politieke aardbeving: tientallen voormalige ministers, burgemeesters en grote lokale ‘baronnen’ werden veroordeeld omdat ze geld van de Roemeense burgers hebben gestolen. Wie zou vijf jaar geleden gedacht hebben dat Mazăre, Udrea, Năstase, Voiculescu en vele anderen achter de tralies zouden belanden? We beleven een tijdperk dat in vet geschreven zal blijven staan in de geschiedenis van Roemenië. Maar dat

is niet voldoende.

Vorige herfst ben ik, na meerdere gesprekken met Amerikaanse verantwoordelijken in verband met de strijd tegen corruptie in het medisch systeem, te weten gekomen dat hun basisprincipe er niet in bestaat om de dief in de gevangenis te stoppen, maar het gestolen geld terug te winnen met een boete die tien keer groter is dan het gestolen bedrag. Naar zulke mentaliteit moet ook de Roemeense justitie evolueren. Handboeien volstaan niet (meer). Er zal een periode van restauratie volgen wanneer politieke bendes al wat mogelijk is zullen doen om deze gerechtsrevolutie tegen te houden. En ze zullen lukken. Zoals elke revolutie zal ook deze niet perfect geweest zijn: ze zal haar uitspattingen gehad hebben, haar helden en haar ellendelingen. Maar om van revolutie naar evolutie te groeien, is heel wat inventiviteit nodig.

Ik hoopte dat deze algemene opkuis binnen de politieke klasse een ander soort geëngageerde krachten naar voren zou schuiven. Ik heb me vergist. De oplossing komt niet van binnen de politieke klasse, die zelfs niet met de zweep van justitie kan hervormd worden. De oplossing komt van buitenaf. Ik ben het voorbije jaar getuige van een koortsachtige groei van het aantal burgerlijke initiatieven: middenklassers van rond de veertig die niets meer verwachten van politici. Zij nemen initiatieven om nieuwe afdelingen in ziekenhuizen te bouwen, toezicht te houden op activiteiten van ministeries, kampen voor kinderen te organiseren, de bouw van snelwegen in het oog te houden, in opstand te komen tegen de misbruiken in de opvoedingssector. Voorlopig zijn ze niet met velen, maar hun aantal is in stijgende lijn. Ze evolueren in de vrije ruimte die ontstond door de gerechtsrevolutie.

Zullen ze weerstand kunnen bieden aan de restauratie die zal volgen? Of zullen ze het model van hun grotere broers imiteren die na de verkiezingen van mei 1990 ervoor kozen om te vertrekken? Van hun antwoord op deze vraag is de toekomst van Roemenië afhankelijk.

Vertaler uit het Roemeens / Traducere din limba româna: **Nicoleta Beraru**

.....

Vlad Mixich este un jurnalist de succes al HotNews.ro și i corespondent la Deutsche Welle. Prin analiza de profunzime a societății românești și încă și mai profundă a multiplelor fașete ale corupției, Mixich devine una dintre vocile cele mai credibile ale presei scrise. În articolul 'Cățusele nu mai sunt suficiente. Incepe restaurația' Mixich descrie într-un stil aprins, critic lupta Justiției române cu corupția și inițiativele care fac România să evolueze ale cetățeanului român al clasei de mijloc – încet, dar sigur.

Catusele nu mai sunt suficiente. Incepe restauratia

Salvarea cu repetiție a lui Dan Șova de către colegii săi senatori are, dincolo de discuțiile politice, o semnificație importantă: pentru a doua oară într-un scurt timp, Senatul se opune sistemului judiciar transformându-l pe unul dintre senatori în supra-cetățean. Dan Șova este deasupra noastră, a populimii, el are în prezent drepturi la care noi ceilalți nici nu visăm. În plus, toate declarațiile publice ale premierului Victor Ponta transmit același mesaj: gata cu revoluția justiției, începe restaurația.

Scris de RLC

Joi, 04 Iunie 2015 20:04

Nu știu câți dintre noi am realizat dar, în ultimul an, românii au trăit o revoluție. O revoluție care are acum nevoie de o reinventare. Cățușele nu mai sunt suficiente.

Manipularea PSD și a premierului Victor Ponta este atât de primitivă încât e suficientă o singură propoziție pentru a o demonta. Dacă Senatul ar fi încuviințat cererea de arestare a lui Dan Șova, senatorul PSD ar fi ajuns în fața judecătorului care l-ar fi putut trimite în arest preventiv sau nu. Rostul votului din Senat nu este acela de a substitui decizia judecătorului, ci de a bloca ajungerea în tribunal a unui senator în cazul unei declarații politice. Dan Șova nu este acuzat pentru o declarație politică, ci de furt din bani publici. Lucrurile sunt mai mult decât clare.

Frontul solid al senatorilor PSD care au ales să-și transforme colegul într-un supra-cetățean este de înțeles. Să ne reamintim un dialog purtat în urmă cu doi ani, la Digi 24, în care moderatorul îl întreba pe Dan Șova, trimis în Parlament de oltenii din zona Corabia, ce poate face pentru alegătorii lui în afară de a da din gură toată ziua pe la televizor:

Șova răspunde: "Oamenii de acolo au multe probleme. În afară de pământ, nu au alte locuri de muncă. Sunt probleme cu agricultura, au probleme cu dantura. N-au stomatolog, n-au salvare, au probleme cu ochii, mor oamenii cu zile."

Moderatorul întreabă: "Și puteți schimba ceva ca parlamentar?"

Dan Șova răspunde: "Ca parlamentar n-am putut să schimb, dar ca guvern pot."

Moderatorul insistă: "Și vă vedeți în alt portofoliu și într-un viitor guvern?"

Dan Șova răspunde: "Eu sunt un soldat credincios al partidului. Partidul decide."

Cu această replică supra-cetățeanul Șova a sintetizat întreaga situație. Condiția pentru a ajunge într-o poziție privilegiată în România nu este nici inteligența, nici competența, nici munca sau onestitatea. Trebuie să fi „un soldat credincios al partidului”. E suficient.

Să nu vă imaginați că senatorii care l-au salvat pe supra-cetățeanul Șova își pun vreun moment problema nevinovăției lui. Nici vorbă. În spatele ușilor, critica soldaților de partid la adresa justiției nu este că arestează oameni nevinovați. De altfel, 90% din dosarele deschise de DNA s-au încheiat cu condamnări.

Problema soldaților de partid este că, pentru a-și dovedi credința față de partid, au trebuit fie să fure, fie să încalce legea cel puțin o dată în ultimii ani. Majoritatea acestor „soldați credincioși” au în dulap schelete care-i pot transforma oricând în subiectul unei cereri de arestare. Discuțiile dintre ei nu se învârt așadar în jurul nevinovăției, ci a ordinii în care vin punerile sub acuzare. „De ce mai întâi eu, când și ăla a furat la fel ca mine?”, cârcotesc acești soldați credincioși de partid. Este motivul pentru care se vorbește tot mai mult, transpartinic, de un moment zero: de astăzi, 1 iunie 2015, cine fură și e prins merge la pușcărie. Dar furturile înfăptuite până pe 1 iunie 2015 sunt uitate. Acesta este visul prezent al supra-cetățenilor din Parlamentul României.

Există trei tipuri de parlamentari: șefii-păpușari ai partidelor; oamenii cu un anume prestigiu local și ego proporțional de a căror imagine partidul s-a folosit pentru a mai câștiga un loc în parlament (medici, profesori, foști sportivi, etc.) și trupeții de partid. Dan Șova și-a început cariera politică făcând parte din ultima categorie. Antecedentele lui sunt catastrofale: a mințit în documente oficiale în privința studiilor sale, a negat existența holocaustului, a calomniat fără

Scris de RLC

Joi, 04 Iunie 2015 20:04

---

dovezi jurnaliști români și străini și s-a opus incriminării infracțiunilor de corupție și luare de mită. Singura sa calitate este că și-a servit cu credință partidul, combinând alunecos voturi prin Parlament, în timp ce alegătorii lui olteni „au probleme cu ochii”.

Cum se întâmplă întotdeauna în istorie, după o revoluție urmează o restaurație. La 25 de ani de la revoluția din 1989, România a traversat un nou cutremur politic: zeci de foști miniștri, zeci de primari și mari baroni locali au fost condamnați pentru că au furat din banii noștri. Cine și-ar fi imaginat, cu doar 5 ani în urmă, că Mazăre, Udrea, Năstase, Becali, Voiculescu și mulți alții vor ajunge să facă pușcărie. E o perioadă care va rămâne gros însemnată în istoria României. Dar nu e suficient.

Toamna trecută, după mai multe discuții cu responsabili americani de lupta împotriva corupției din sistemul medical, am aflat că principiul lor de bază nu este să-l bage pe hoț la pușcărie, ci să recupereze banii furați împreună cu o amendă de zece ori mai mare decât suma furată. Spre acest tip de mentalitate trebuie să evolueze și justiția română. Cătușele nu (mai) sunt suficiente. Urmează o perioadă de restaurație în care găștile politice vor face totul să oprească această revoluție a justiției. Și vor reuși. Ca orice revoluție, nici aceasta nu a fost perfectă: a avut excesele ei, eroii ei și mizerabilii ei. Dar pentru a se transforma din revoluție în evoluție e necesară o reinventare.

Am sperat că această curățenie generală în clasa politică va împinge în față un alt tip de români implicați politic. M-am înșelat. Soluția nu vine din interiorul clasei politice, care nu poate fi reformată nici cu biciul justiției. Soluția vine din afara ei. Sunt martor, în ultimul an, la o creștere febrilă a numărului inițiativelor civice: e vorba de oameni sub 40 de ani, din clasa mijlocie, care nu mai așteaptă nimic de la politicieni. Au început să construiască secții noi prin spitale, să supravegheze activitatea ministerelor, să organizeze tabere pentru copii, să monitorizeze construcția autostrăzilor, să se revolte împotriva abuzurilor din educație. Deocamdată nu sunt destui, dar numărul este în creștere. Ei evoluează în spațiul liber creat de revoluția Justiției.

Vor rezista perioadei de restaurație care urmează? Sau vor imita modelul fraților lor mai mari care, după votul din mai 1990, au ales să plece? De felul în care ei vor răspunde la această întrebare depinde viitorul României.

Sursa: [HOTNEWS](#)